

Dagthema: Wegtrekken is onomkeerbaar

Overweging 15 maart – Bert van der Meer

“... , “wij zagen niets”. Duisternis. Nacht. Onheil. Rouw. Dan “Jij riep “ik zal er zijn”... en dan poëzie: “op licht en schaduw, bomen aan de bron, op stilte leek die naam...”

Eerste en tweede lezing uit Exodus

Derde lezing uit De Profeet – Kahlil Gibran

Openingsgebed

Wij komen samen om ons te voeden aan de bron waaruit het leven ontspruit.

Wij komen samen om de liefdevolle energie te delen waaruit het leven wordt gevoed.

Wij delen in de kracht en gloed van al wat leeft.

In de naam van de Eeuwige ontvangen we nieuw licht in onze ogen.

Lied: Dit ene weten wij

H. Roland Holst / Tom Löwenthal

Dit ene weten wij
en aan dit een houden wij ons vast in de duistere uren.

Er is een woord dat eeuwiglijk zal duren
en wie 't verstaat, die is niet meer alleen

Welkom en inleiding

Het is vandaag zondag, maar niet een zondag zoals alle andere. Het Corona virus heeft het openbare leven in Nederland flink ontwricht. Heel veel bijeenkomsten gaan niet door. Iedereen die dat kan werkt thuis. Wij hebben donderdagmiddag als bestuur besloten om onze viering wél door te laten gaan maar iedereen op te roepen om thuis te blijven als ze tot de risicogroep behoren.

Zaterdagochtend hebben we dat besluit herroepen, na het volgen van alle berichtgeving. Belangrijke overwegingen daarin voor ons waren dat risicogroepen sowieso niet naar De Duif zouden komen en veel andere bezoekers het waarschijnlijk niet verwachtten dat we wél doorgaan met diensten (zo heeft de PKN haar leden opgeroepen om hun diensten af te zeggen)

Dat betekent dat deze viering dus niet in de Duif kan doorgaan. Niettemin heb ik gemeend mijn teksten jullie ter beschikking te stellen. Er is immers veel voorbereid, het boekje is gemaakt, de liederen zijn ingestudeerd en de overweging is gemaakt. Daarom hierbij die teksten.

Dus: fijn dat je dit leest. En welkom in de Duif op internet! Ik krijg een beetje een "radio Oranje" gevoel hierbij.

Laten we dit allemaal even achter ons laten en ons concentreren op datgene waar we aandacht voor willen vragen, hier, met elkaar, in naam van de Eeuwige. Adem uit, adem in.

Wij zijn bezig in een serie "op weg naar bevrijding". Van begin maart tot half april gaan we in stapjes het hele rouwproces door, van ontkenning, woede, erkenning, acceptatie tot uiteindelijk integratie in ons leven. Een rouwproces is niet voorbehouden aan overledenen, dat proces is precies hetzelfde als je iets anders ingrijpends ervaart, zoals een ernstige ziekte van jezelf, of in je naaste omgeving. Ineens moet je afscheid nemen van een gezond lichaam, of van de gevoel dat jij, of jullie, voor eeuwig zouden leven. Het heeft ook betrekking op het verlies van een baan, zoals Helma vorige week in haar overweging aanhaalde. Of het uitgaan van een relatie, zoals Ingeborg twee weken geleden vertelde.

Vandaag gaat de viering over het moment dat je besloten hebt om verder te trekken, omdat blijven niet meer kan. Die laatste bijzin hoort in een lied, het lied "vroeg in de morgen" dat we zo gaan zingen. Dat is wat mij betreft het centrale lied in deze viering. Afgelopen dinsdag, toen we het oefenden met het koor, zag ik ineens nog veel meer parallellen tussen het thema van vandaag en dit lied. Ik ga je straks deelgenoot maken van die parallellen, maar luister straks maar héél goed naar het lied, want ik kom er dus op terug!

We hebben verder vandaag twee lezingen uit Exodus, over het moment dat Mozes met het Israelische volk wil wegtrekken uit Egypte. En we lezen over de liefde, een mooi stuk uit "De Profeet" van Kahlil Gibran.

Die verhalen ga ik verbinden met het thema van vandaag. Ik voeg mijn eigen verhaal daaraan toe. En de interpretatie van "vroeg in de morgen". Dat kneed ik tot het broodje van vandaag.

Dat deel ik dan uit aan jou. Ik hoop dat het smaakt.

Ik wens ons een goede dienst.

Lied

H.Oosterhuis/A.Oomen

Vroeg in de morgen, donker was het nog,
zijn wij gegaan, een keer,
nog in ons hart de dichtheid van de nacht.
Jij bent niet die wij dachten.
Uit het vuur riep ons bij naam een stem.
Wij zagen niets. Jij riep: "Ik zal er zijn."
Op licht en schaduw, bomen aan de bron,
op stilte leek die naam.
Een gloed van liefde schroeide ons gezicht.
Om wat wij hoorden (maar wat hoorden wij?),

om wat op vrijheid leek,
omdat het moest en blijven niet meer kon,
zijn wij gegaan, onstuimig en verward,
om nergens om, om jou -
om liefde over alle grenzen heen.
Een troep die sloft en zwerft, de richting kwijt.
De nagalm van een stem.
De weerklank van wat woorden in ons hart.
Een slingerende stoet naar goed wijd land.
Een eeuwenlang smal pad.
Een ademtucht, de route van het licht.

Het duizendschone schitterende licht,
een file in de nacht,
een spoor van mensen die de nacht verslaan.
Die strompelen tot waar? Tot waar jij bent,
in rusten aan de bron,
in gloed van liefde, vuur dat niet verflauwt.
Vroeg in de morgen, donker was het nog,
zijn wij gegaan, een keer,
met niets dan in ons hart: "Ik zal er zijn".

1^e lezing: Exodus 5, 1-8

Hierna gingen Mozes en Aäron naar de farao, en ze zeiden tegen hem: 'Dit zegt de Heer, de God van Israël: Laat mijn volk gaan, om in de woestijn ter ere van mij een feest te vieren.' 'Wie is die Heer, dat ik hem zou gehoorzamen?' vroeg de farao. 'Waarom zou ik de Israëlieten laten gaan? Ik ken de Heer niet en de Israëlieten laat ik niet gaan.' Ze zeiden: 'De God van de Hebreëen is naar ons toe gekomen.

Sta ons toe drie dagreizen ver de woestijn in te trekken om de Heer, onze God, daar offers te brengen. Anders treft hij ons met de pest of met het zwaard.' Maar de koning van Egypte zei: 'Mozes en Aäron, hoe durft u het volk van zijn werk af te houden? Vooruit, aan het werk!' En hij voegde eraan toe: 'Dat volk is nu al veel te talrijk, en dan wilt u ook nog dat ze ophouden met werken!' Nog diezelfde dag gaf de farao zijn slavendrijvers en de opzichters dit bevel: 'Jullie mogen het volk geen stro meer geven om stenen te maken, zoals jullie tot nu toe deden; voortaan moeten ze zelf stro gaan zoeken. Maar eis wel evenveel stenen van hen als altijd, het mag er niet één minder zijn. Ze zijn lui! Daarom roepen ze dat ze hun God offers willen gaan brengen.

2e lezing: Exodus 6, 2-12

De Eeuwige sprak tot Mozes: Daarom moet je dit tegen hen zeggen: "Ik ben de Heer. Ik zal de last die de Egyptenaren jullie opleggen van je afnemen, ik zal jullie uit je slavenbestaan bevrijden. Met opgeheven arm zal ik jullie verlossen en de Egyptenaren zwaar straffen. Ik zal jullie aannemen als mijn volk, en ik zal jullie God zijn. En jullie zullen inzien dat ik, de Heer, jullie God ben, die jullie bevrijdt van de last die je door de Egyptenaren is opgelegd. Ik zal jullie naar het land brengen dat ik onder ede aan Abraham, Isaak en Jakob beloofd heb; dat land zal ik jullie in bezit geven. Ik ben de Heer.'" Mozes bracht dit aan de Israëlieten

over, maar ze wilden niet naar hem luisteren, moedeloos als ze waren door de zware dwangarbeid.

Toen zei de Eeuwige tegen Mozes: 'Ga naar de farao, de koning van Egypte, en zeg hem dat hij de Israëlieten uit zijn land moet laten vertrekken.' Maar Mozes antwoordde: 'Als de Israëlieten al niet naar me luisteren, zal de farao dat dan wel doen? Ik kom immers moeilijk uit mijn woorden.'

Lied

H.Oosterhuis/A.Oomen

Ander, ouder, iemand in ons verborgen:
plotseling, oplaaierend vuur van visioenen,
aanshijn der aarde vernieuwend. (2x)

Rede, dwaasheid, hart, onbedwingbare
die ons weten doet wat wij niet weten,
wat onmogelijk is bij mensen en goden.

Ingepakt in wolken schoorvoetend gaan wij.
In onze handen klemmen wij wichelroeden,
spiegels en zwaarden.

En neerdrukt ons droefheid om het gedane,
om niet te keren woorden,
om wat groeide, om wat versteende, verwaaide.

Jij, nog naamloze, ademt ons open
en wekt in ons weerbarstig geheugen
wat wij zagen met onze vroegste ogen.

En doet ons gaan in tranen maar ongebroken
door de nacht van de schepping
en houdt ons gaande naar een nieuwe geboorte:

blinde muren zacht licht, water geworden
en aan de overzijde rozensteden
en de zang van de lijster.

3^e Lezing – Liefde – uit De Profeet – Kahlil Gibran

Toen zei Almitra: Spreek tot ons over liefde.

En hij hief zijn hoofd en blikte op naar de mensen rondom hem, en er daalde een stilte over allen. En met imposante stem sprak hij:

Wanneer liefde je wenkt, volg haar,

Ook al zijn haar wegen steil en zwaar begaanbaar.

En wanneer ze haar vleugels rond je uitspreidt, geef je dan aan haar over,

Ook al kan het zwaard, dat ze onder haar slagpennen verborgen houdt, je ernstig verwonden. En als ze tot je spreekt, geloof haar dan,

Ook al is haar stem in staat je dromen te verbrijzelen zoals de noordenwind de tuinen braaklegt.

Want precies zoals de liefde je kroont, zo zal ze je kruisigen.
Zoals ze je groei begeleidt, zo zal ze je ook snoeien.
Zoals ze opstijgt tot jouw hoogten en je rankste twijgjes streelt in de zon,
Zo zal ze afdalen tot je wortels en ze schudden tot waar ze zich het sterkst vastklampen aan de aarde.
Ze haalt jullie binnen alsof jullie haar korenschoven zijn.
Ze hanteert de dorsvlegel tot je open en bloot ligt.
Ze zift je om je te ontdoen van kaf.
Ze maalt je tot je wit ziet.
Ze doorkneedt je tot je soepel bent;
En dan draagt ze je naar haar heilige vuur, opdat je heilig brood moge worden voor Gods heilige feest. Al deze dingen zal liefde met je doen, opdat je de geheimen van je hart leert kennen, en door die kennis wordt omgevormd tot deel van 's levens hart.

Overweging

De liefde laat zich kennen in overgave, zoveel zegt dit verhaal van Kahlil Gibran. Geef je aan haar over, ook al is er een kans dat het je verwondt. We lazen niet alles van “De liefde”, het verhaal. In het vervolg is ook nog opgeschreven dat als je dat niet doet, dat je dan leeft in een zouteloze wereld, waar je kunt lachen maar nooit uit volle borst. Dat je kunt huilen, maar nooit al je tranen.

Helma las ook uit “De Profeet” van Kahlil Gibran over de vreugde en de smart: “ik zeg je, vreugde en smart zijn onafscheidelijk. Zij komen tezamen en wanneer de een met je aanzit aan je tafel, moet je bedenken dat de ander slaapt in je bed.”

Zo bezien is rouw de prijs die we betalen voor de liefde.

De lezingen in Exodus laten zich anders duiden. Daar is sprake van een onhoudbare situatie die, gek genoeg, eerst slechter wordt als ze besluiten weg te trekken. Want de Farao weigert hen te laten gaan en straft ze eigenlijk. In die situatie roept de Eeuwige Mozes opnieuw op het volk op te roepen om te gaan, een haast onmogelijke opgave. Dat was het einde van de tweede lezing.

We kennen het vervolg: het volk trekt uiteindelijk weg, wordt dan nog achternagezeten door de Farao, loopt de Rietzee door en komt in de woestijn waar de ontberingen nog niet voorbij zijn.

Niet echt een reis die het goed zou doen op internet. Minder dan één ster zou deze krijgen.

Ik heb me natuurlijk ook afgevraagd waar dit resoneert met mijn eigen leven. Dan kom ik al snel bij het verlies van mijn broer, nu drie jaar geleden, een verkeersongeluk. Ook daar ervoer ik eerst ongeloof, ontkenning, daarna erkenning, vroeg me af hoe het had kunnen gebeuren. Hoe hij het had kunnen laten gebeuren. En op een gegeven moment, na ongeveer een maand, had ik er genoeg van. Ik kreeg een wat nijdig gevoel, van “ik wil mijn leven terug” en voelde me daar ook slecht onder, want wie was ik dat ik zo egoïstisch kon zijn dat ik mijn eigen prettige leventje boven dat van hem stelde, dat leven dat zo tragisch was geëindigd. In de nacht daarna had ik een droom, een levensechte droom. Ik stond op de stoep voor het huis van mijn ouders en daar kwam mijn broer aanrijden, zoals ik hem kende. In fietskleding, gebogen over zijn racefiets, handen aan de remmen om op tijd te stoppen bij de stoep. Hij belde met zijn racefiets-belletje.

Het volgende moment zaten we duizenden kilometers zuidelijker, op het hekje naast de weg waar hij was verongelukt. Fijn dat dat kan in een droom. Ik ben daar geweest, de dag na het ongeluk, in Alella, in Spanje, vlakbij Barcelona. Ik keek naar zijn benen, want die waren zwaar beschadigd bij zijn val, maar daar was niets aan te zien. Mijn broer zei “weet je, zelfs de beste maakt wel eens een fout”. Dat was voor mij de verklaring voor zijn ongeluk. En het begin van een nieuwe fase in de verwerking van zijn overlijden.

In de voorbereiding op deze dienst heb ik de vraag gesteld “hoe ga je op weg als je besluit verder te trekken? Wat is je kompas?” De antwoorden die kwamen kwamen neer op het vertrouwen op routines, affirmaties. Affirmaties zijn bekrachtigingen van datgene dat je gelooft, waarop je vertrouwt. Door het te herhalen geef je er een plaats aan in je leven, elke keer opnieuw en daarmee winnen woorden aan kracht. Zo vertelde iemand elke dag heel bewust te starten met de woorden “Liefdevolle vriendelijkheid. Onbevangenheid. Mededogen. Medevreugde.” En probeerde die woorden dan ook écht te voelen, te doorleven.

Ik vroeg ook “wat doe je met je heimwee” en daarmee bedoelde ik het verlangen naar de tijd vóór de gebeurtenis. Vóórdat je naaste overleed. Vóórdat je ziek werd. Vóórdat je relatie uitging. Yesterday, all my troubles seemed so far away. Dát gevoel.

Ik kan daar zelf best ver in gaan; ik hou enorm van muziek die dat als thema heeft. Peter Gabriel, Chopin, dramatiek. Iemand zei dat ik een romanticus ben en dat zou best kunnen kloppen.

De antwoorden die kwamen hoe je met je gevoel van “yesterday” omgaat waren: door dat er te laten zijn. Niet ontkennen of wegdrukken. Maar ook: verdergaan. Omdat je méér bent dan je gevoel van rouw. Je bent niet je gevoel, je hebt het. En dat gevoel verandert in de loop van de tijd. Ook dat merk ik, bij alle verlies die ik in mijn leven heb ervaren. Van een drama met álles dat daarbij hoort wordt het een litteken, een herinnering aan wat was. Het is niet weg, maar het doet me geen pijn meer.

Je kunt iets betekenen voor anderen. Juist doordat je het gevoel kent en doorleefd hebt. Ik begrijp mensen die een broer, zus, vader of moeder hebben verloren een stuk beter sinds mijn vader en broer zijn overleden. Mensen die hun baan kwijtraken begrijp ik omdat ik het zelf ook heb meegemaakt. Waardoor ik dichterbij je kan staan om je te steunen. Aan je denk, een kaarsje kan opsteken voor je als ik niet bij je ben.

Ik had je beloofd dat ik terug zou komen op het lied “vroeg in de morgen” dat we aan het begin van de viering zongen. Pak de tekst er maar even bij, dan lees je mee tijdens mijn uitleg.

In het begin van het lied is het donker, “wij zagen niets”. Duisternis. Nacht. Onheil. Rouw. Dan “Jij riep “ik zal er zijn” en dan volgen een paar regels poëzie: “op licht en schaduw, bomen aan de bron, op stilte leek die naam. Een gloed van liefde schroefde ons gezicht”. Bijzonder is: je ziet het niet, maar je hoort het. En je wordt het gewaar door de gloed.

Merk ook op dat de tekst van het lied best treurig is, maar de melodie hoopvol.

Dan wordt uitgezoomd. Waar we startten met een individuele ervaring wordt nu gesproken over “een troep die sloft en zwerft, de richting kwijt”. Dat past in deze fase van het rouwproces. Je weet dat je moet gaan, maar je weet niet waarheen, dus zwerf je.

Het koor zwelt aan, geluid wordt harder, “een slingerende stoet naar goed wijd land , een eeuwenlang smal pad” – wacht even, eeuwigheid? Er is opnieuw uitgezoomd: het gaat niet meer over een groep mensen op een bepaald moment, maar over eeuwigheid.

Dan: de belofte: “die strompelen tot waar? Tot waar jij bent, in rusten aan de bron, in gloed van liefde [diezelfde liefde die we voelden aan het begin], vuur dat niet verflauwt.” Dat is dus een warmte die je ervaart uit de nabijheid van anderen. Welkom! Voel je gekend en gewaardeerd.

En dan: herhaling van het begin van het lied. We keren terug bij het begin, de alfa en de omega (respectievelijk de eerste en laatste letter van het griekse alfabet) , de dood en geboorte. Met een belangrijk verschil: waar we in het begin zongen “jij zei: ik zal er zijn”- een verlangen naar iets buiten onszelf, zingen we nu “met niets dan in ons hart: “ik zal er zijn”. Die liefde is dus in ons, waar die eerder nog buiten ons was. We hebben het doorleefd en zijn er sterker uitgekomen.

Dit is het centrale lied van deze viering. En dat is het.

Moge het zo zijn.

Geloofsbelijdenis

Ik geloof dat ik nooit alleen loop
op de weg die mij voert naar later.
Ik besef dat al mijn lotgenoten Godgenoten zijn.
Ik beloof daarom niet alleen van mijzelf uit te gaan,
maar ook proberen zal door andere ogen
Gods horizon te zien, daar waar de hemel
de aarde raakt en alles één wordt.

Ik erken dat dood en onrecht, strijd en onmacht,
verdriet en pijn ook mijn verantwoordelijkheid zijn.
Ik geloof dat God het lijden niet wil,
maar vrijheid wenst, geluk en vrede.
Ik geloof dat Hij daarom de volledige Mens heeft gezonden
die groter is en sterker is dan wij.
Die ons liefhad en leed,
die stierf en opstond uit de dood, om te bewijzen
dat God met ons altijd zal doorgaan.
Omdat Zij het werk dat ooit begonnen is niet loslaat.
Amen

Tafelgebed

V: Eeuwige, Gij kent ons en weet wie wij zijn.
Gij kent onze verlangens
en kent onze angsten.
Wij zijn ongelijk,
want nog altijd verschillend.

V: Maar toch, God van mensen,
bindt ons een geheim.
Een geheim dat verteld wordt,
verklaard wordt, ontraadseld
en toch een geheim blijft.
Een wonder, een kracht:
want ons werd gezegd
van genade en vrede,

dat U zich niet afkeert van ons,
van Uw mensen.
Uw mensen die diep in hun hart willen leven
voor alles wat goed is,
voor alles wat God is.

A: Wij danken U God,
voor het woord ons geworden
in Jezus Uw Zoon, die het sprak
en die deed wat Hij doen moest op aarde;
waar eenzaamheid, hoon en bezing Hem wachtte.
Eeuwige, leer ons luisteren,
want Hij was de mens,
zo volmondig, volkomen,
die leerde wat trouw is
en preekte van liefde,
van leven, vergeven.
Hij wees ons de weg
en liet het Onzichtbare zien:

V. De God van ons mensen,
verschenen in Jezus,
de helper, de trooster,
het licht van de wereld,

het leven, het Lam,
die hier aan Zijn tafel
verwarden, verwaalden,
verwaaiden, verweesden
een plaats heeft gegeven;
niet vraagt hoe je was, hoe je bent,
maar vermoedt hoe je worden zal,
samen met Hem, na de maaltijd.
Zo blijft Hij eenvoudig, gewoon,
in ons midden,
zoals in de avond toen Hij werd verraden:
Hij deelde en schonk met het zekere weten
van lijden en sterven. Hij deelde zich uit.

- A. Het brood in Zijn handen werd ons tot een teken.
Hij nam het, hij brak het en dankte U, Vader.
Hij deelde en zei: “Neemt allen en eet,
want dit is Mijn lichaam, gebroken voor U.”
- A. Zo nam Hij de beker en dankte de hemel
voordat Hij hem doorgaf met deze belofte:
“Dit is de beker van nu en uw toekomst,
met wijn van het nieuwe verbond van altijd.
Dit is Mijn bloed dat voor u en de mensen
zal worden vergoten als delging van schulden,
voor nu en voor later is dit u een teken:
Ik geef het aan u. Neemt en denkt dan aan mij.”
- V: Liefdevolle God, zegen ons
en heilig de gaven, dit Brood, deze Wijn,
en wijdt ook al Uw mensen die komen ter tafel,
wanneer zij aanvaarden hun deel van leven.
- V. Heer, onze God, wij bidden in stilte,
Uw stilte, om kracht.
Laat ons Uw Geest een woning bereiden.
- A: God, onze Vader,
geef ons een hart dat klopt voor de nood in de wereld.
Gij kent ons, en weet wie wij zijn.
Wij zijn ongelijk,
want nog altijd verschillend.
maak ons dan één,
zo gelijk als de Ene gelijk was aan U,
in geduld en genade.

Lied: De wildernis zal bloeien.

M.Nijhoff / T.Löwenthal

De wildernis
zal bloeien
als een roos

Onze Vader *uit het Nieuw Zeelands Liedboek*

Eeuwige Geest, Schepper van de aarde,
drager van pijn, gever van leven,
bron van alles wat is en zal zijn,
Vader en Moeder van ons allen,
liefhebbende God, in wie de hemel is,
laat de heiliging van uw naam weerklinken door het heelal.

Laat de weg van uw gerechtigheid worden begaan
door de volkeren van deze wereld,
laat uw hemelse wil worden gedaan door al wat geschapen is,
laat uw rijk van vrede en vrijheid onze hoop ondersteunen
en moge het komen, uw rijk, hier en nu op aarde.
Voed ons met het brood dat we vandaag nodig hebben,
vergeef ons als we elkaar verwonden,
sterk ons in de tijd van verleiding en verzoeking,
bewaars ons voor beproevingen die niet te verdragen zijn.
Bevrijd ons uit de greep van alles wat kwaad is,

Lied van vandaag en morgen

H.Oosterhuis / A.Oomen

1. Geen taal die Hem vertaalt,
geen lied dat bij Hem haalt,
geen god aan Hem gewaagd.
Zijn handen spelen in
op ieder nieuw begin,
geen ander die ons draagt.
Die in de stilte sprak,
het noodlot onderbrak
en baande nieuwe wegen.
Hij is nog niet verstomd,
Hij zoekt naar ons, Hij komt
in mens na mens ons tegen.

2. Het meeste gaat voorbij,
maar meer en meer wordt Hij
de toekomst die ons wacht.
Bij Hem is geen verraad,
Hij zelf heeft ons gemaakt,
Hij peilt en proeft ons hart.
Wij leven maar niet echt,
zijn land van rust en recht
aanschouwen wij van verre.
Woestijn is om ons heen
en allen, één voor één,
vervreemden, vallen, sterven.

3. Als alles is volbracht
zal Hij voor ons een stad
van brood en spelen zijn.
De stok die ons regeert,
de bek die ons kleineert,
de dood zal niet meer zijn.
Doorschijnen van zijn licht,
doorschijnend ons gezicht,
voltooid is ons verleden.
Wensdromen worden waar,
wij spreken met elkaar
een taal van hoop en vrede.

Zegenbede

Petra Kerssies / Tom Löwenthal

Ga nu allen heen in vrede
met woorden van een ver verleden
gezegend gij met Abraham, Sara, Hagar, Ismaël en Isaak.
Moge de Levende ons zegenen en behoeden.
Moge zijn aangezicht ons verlichten
en ZHIJ ons genadig zijn.
Dat ZHIJ met ons is
en wij in vrede leven.

